

[Mærk.]

af de bidragydendes medlemsbidrag, således at dette kontingent bliver en virkelig modydelse for den forøgede udgiftsrisiko, der opstår ved, at disse medlemmer først vil lade sig overføre til nydende medlemsret, når de kommer op i de mere sygdomstruede aldersklasser eller endog først, når de er blevet ramt af sygdommen.

Af nydannelser i øvrigt er der vel grund til at nævne, at der foreslås en stærkere forbindelse mellem kommunen og sygekassen, således at kommunalbestyrelsen fremtidig skal vælge to medlemmer til sygekassens bestyrelse. Ud fra det synspunkt, at en folkesygekasse er et alment anliggende, en del af sygebehandlingen for hele befolkningen, er denne ændring efter min mening ganske naturlig, og det samme gælder i øvrigt også bestemmelsen om, at der fremtidig kun kan anerkendes én sygekasse inden for hver kommune.

Jeg har selvfølgelig bemærket, at den foreslåede strukturændring har skabt en vis uro inden for fortsættelseskasserne, også at der har været afholdt protestmøder o. lign. imod forslaget. Jeg skal ikke herfra polemisere mod fortsættelseskasserne, men jeg vil gerne i denne forbindelse med den højtærede formands tilladelse citere et uddrag af Sygekassetidende for december måned d. å. side 327. Man skriver dér:

„Den erfaring og indsigt, som bestyrelsesmedlemmerne i sygekasserne og fortsættelseskasserne har, må overføres til de ny folkesygekasser. Der kan måske her blive visse personspørgsmål og visse personlige interesser at varetage ved siden af de rent saglige, men forholdet er det, at sygekassernes bestyrelser i dag har folk fra begge lejre — såkaldte ubemidlede og bemidlede — og fortsættelsessygekasserne har i deres ledelse bestyrelsesmedlemmer valgte af medlemmerne og en repræsentant for sygekasserne. Mon det ikke skulle være muligt at få dette til at gå op i en større helhed? For funktionærerne vil der naturligvis også

opstå visse problemer. Ved gennemførelsen af den rationalisering, som der her er tale om, samtidig med en udvidelse af virksomheden, skulle det være muligt at bytte gårde således, at alle gode kræfter bevares inden for den offentlige sygeforsikring. . . .

Der vil naturligvis opstå visse vanskeligheder i en overgangstid fra noget godt, gammelt og prøvet — kendt af alle — til noget nyt, som man vil stå famlende over for. I lovforslaget er der givet visse direktiver for denne periode. Vi skal ikke her komme nærmere ind på disse, men blot håbe, at det vil lykkes, når de gamle klicheer er opbrugt, at komme frem til et frugtbart samarbejde. Ved en overgang til noget nyt brydes meningerne. Lad dem brydes på sagligt grundlag. Lad os få sagen i forgrunden og de eventuelle personlige interesser i baggrunden. Nogle vil synes, at det ny hus er godt, andre vil have svært ved at løsrive sig fra det gamle. Lad brydningen ske i fordragelighed således, at man hurtigt kommer frem til at løse den opgave, som gennem lovforslaget lægges hen til sygekassefolket. Et må kunne samle os, nemlig at det nye hus er bygget op på de gamle traditioner fra sygekasser og fortsættelsessygekasser. Anderledes ville sagen have stillet sig, om der havde været tale om et utraditionelt hus, således som det var ønsket fra flere sider“.

Jeg kan for min del helt tilslutte mig disse betragtninger.

Må jeg sige, at den største sociale landvinding i forslaget er forbedringen af dagpengehjælpen. Sygekassernes dagpengeydelse har længe været håbløst forældet. Ved de foreslåede satser på 21 kr. for såvel kvindelige som mandlige forsørgere og 16 kr. for ikke-forsørgere skabes der grundlag for, at en familie ikke i sygdomstilfælde skal gå på socialkontoret for at klare dagen og vejen, når forsørgeren mister sin indtægt. Den tryghedsfølelse over for fremtiden,